

Το σκιάχτρο

Με λένε Στιβ. Εδώ και χρόνια με έχουν στήσει στη μέση του χωραφιού, ώστε να διώχνω τα κοράκια και τα σπουργίτια. Αλλά εγώ τα αγαπώ τα πουλιά, γιατί η καρδιά μου είναι καλή και μαλακιά. Τα αφήνω να στήνουν τη φωλιά τους στο αχυρένιο μου στήθος, για να ζεσταίνονται τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Εκεί που νόμιζα ότι θα ήμουν πάντα μόνος μου, τα πουλιά στάθηκαν δίπλα μου. Πώς να τα διώξω, λοιπόν; Οι άνθρωποι μπορεί να με έπλασαν με όλη τους την αγάπη, αλλά σημασία δεν μου δίνουν.

Οι δημιουργοί μου με έφτιαξαν κάπως έτσι: για κεφάλι μου έβαλαν μια άδεια κολοκύθα, για μάτια έραψαν πάνω μου δυο κουμπιές και για μύτη μου στερέωσαν ένα λιωμένο καρότο που βρομάει πολύ. Το σώμα μου φτιάχτηκε από μια σπασμένη σκούπα και τα πόδια μου είναι δυο κλαδιά καστανιάς. Σαν με έφτιαξαν, μου πρόσθεσαν τα ρούχα μου: ένα πουκάμισο και ένα κοντό παντελόνι. Ύστερα με παραγέμισαν με άχυρο, για να μην φαίνομαι λιγνός. Ξέρω πως δεν μίλησα ακόμη για το πώς φτιάχτηκε το χαμόγελό μου. Βλέπετε, το χαμόγελό μου γεννήθηκε από μόνο του καθώς με έπλαθαν. Από την αγάπη μου για τη ζωή γεννήθηκε το χαμόγελό μου...

Εφραίμ Αυγουστή

Ιανουάριος 2022